

INTRODUCERE

Citiseram anterior o carte despre viața unui iluminat și am fost foarte impresionat. Nu foarte departe de acel moment am ajuns să întâlnesc și eu un astfel de om în carne și oase. Și pentru a-l întâlni nu a trebuit să mă deplasez în vreun loc exotic de pe Pământ.

Omul respectiv locuia în București, nu departe de locuința unui prieten, de la care, de altfel, am și aflat de existența persoanei respective.

L-am cunoscut pe domnul Ilie Cioară la începutul anilor 2000. Traversam o perioadă de criză a conștiinței. Citeam carte după carte, de diferiți autori, încercând să fac suportabil un impuls interior, greu de definit, care mă însoțea în permanență.

Într-una din zile, fiind în vizită la acest prieten, violonist la Opera din București, i-am destăinuit starea pe care o traversam. La un moment dat îmi spune că a vizitat, cu un an sau doi în urmă, un învățător al cunoașterii de sine sau cum se spune în Orient, un iluminat. Auzind aceasta, ceva a reverberat cu putere în mine și am cerut să cunosc mai multe despre persoana iluminată. Mi-a povestit că se numește Ilie Cioară și că este autor de cărți, de poezie și proză, în care a tratat tema

cunoașterii de sine din puncte de vedere diferite. A mai spus că primește, fără condiții, pe oricine este interesat să înțeleagă și să practice cunoașterea de sine.

Am cerut insistent să îmi înlesnească întâlnirea cu domnul respectiv. Nu știa dacă persoana mai trăiește sau dacă numărul de telefon pe care îl avea mai era valabil. A sunat la numărul de telefon pe care îl avea notat, iar persoana care a răspuns s-a dovedit a fi domnul Ilie Cioară. Fiind vineri, înainte de week-end, a aranjat o întâlnire pentru săptămâna următoare, în după-amiaza zilei de luni.

Pentru a mă familiariza, înainte de întâlnirea stabilită, cu informațiile referitoare la practica cunoașterii de sine, prietenul mi-a împrumutat una din cărțile scrise de domnul Ilie Cioară, *Moartea morții și desăvârșirea*, în care sunt descrise experimentele de decorporalizare efectuate de această persoană de-a lungul unei perioade de aproximativ 40 de ani, ultimul capitol al cărții descriind procesul de iluminare sau „spargerea” ego-ului.

În week-end am stat ca pe ace, făcându-mi griji că domnul Ilie Cioară, fiind în vârstă, ar putea muri înainte de a-l cunoaște personal, fapt ce mi-ar fi curmat posibilitatea de a afla cine sunt cu adevărat și care este rostul vieții.

Luni după-amiază, însoțit de prietenul meu, m-am prezentat la adresa primită. Și surpriză! În cadrul ușii de la garsoniera de la etajul doi ne aștepta zâmbind un om în vârstă, dar în același timp tânăr. Un om foarte vioi, cu o privire caldă și cu ochi strălucitori. Ne-a invitat înăuntru și ne-a întrebat ce doresc să aflu astfel de persoane, tinere, de la dumnealui.

Și acesta este începutul a ceea ce avea să urmeze. După aproximativ două ore, timp în care ne-a fost prezentat ce anume se înțelege prin practica cunoașterii de sine, ne-am ridicat,

și cu regret am pornit spre ușă. Înainte de a ne despărți a subliniat că dumnealui nu merge niciunde să vorbească despre aceste lucruri, întrucât faptul de a le cunoaște obligă la punerea acestora în practică.

A mai adăugat că majoritatea oamenilor este împinsă doar de curiozitate, iar din această cauză informațiile aflate, care nu sunt puse în aplicare sau care nu sunt trăite prin întâlnirea omului cu el însuși, se transformă în noi acumulări memoriale, care se adaugă la cele deja existente. Deoarece informațiile recent înregistrate sunt în contradicție cu credințele existente la nivelul minții (inconștientului), conflictul dintre ideile noi și vechi ce își dispută întâietatea va produce și mai multă degradare la nivelul psihicului individului.

L-am condus acasă pe prietenul care m-a însoțit, reflectând pe îndelete la cele auzite. După ce ne-am despărțit, i-am telefonat domnului Ilie Cioară pentru a-l ruga să mă primească a doua zi din nou.

Am repetat aceste vizite de unul singur sau însoțit de prieteni și cunoscuți pe parcursul următoarelor săptămâni, luni și ani.

CONVERSAȚII CU ILIE CIOARĂ

OCTOMBRIE 2001

Î: *Este un fapt rar să întâlnești pe cineva care a ajuns la iluminare. Dar cum poți să știi sigur că o astfel de persoană a ajuns la adevărul de care vorbește?*

IC: Omul care într-adevăr s-a realizat, prin realizare înțelegem spargerea egoului, este omul care și-a spart condiționarea. Un om care a ajuns la realizare înseamnă că nu mai poate fi condiționat de o religie, de o metodă, nu mai poate fi legat de un maestru pentru că a ajuns la această independență interioară. Înseamnă că și-a descoperit Sacrul din el, care este maestrul ce-l conduce în fiecare clipă și îl conduce în mod desăvârșit.

Î: *Ce este cunoașterea de sine despre care vorbiți mereu?*

IC: Toată educația oamenilor este o educație făcută pe știut de generații întregi. Și atunci mintea acumulează cunoștințe pe care le adună de la tată, de la mamă, de la școală, din cărțile citite și își formează o idee despre viață din punct de vedere intelectual. Astfel, oamenii întâmpină viața, ansamblul vieții, cu intelectul. Dar intelectul sau gândirea sau mintea nu este decât un fragment din ființa umană.

Ca să putem înțelege viața și să putem înțelege rostul venirii noastre pe Pământ trebuie să funcționăm ca oameni întregi, trup-minte-spirit, adică trinitatea trebuie să devină unime. Și când trinitatea este unime, atunci nu mai intervine trecutul care ne condiționează și răspunde automat, ci noi luăm contact direct, cu ce? Cu Viața care este chiar Dumnezeu. Viața și Dumnezeu sunt același lucru. Viața este într-o continuă schimbare, într-o continuă devenire, într-o continuă transformare. Și ca să o înțelegem noi trebuie să murim pentru trecut și să înviem în aceeași clipă, fiind noi, proaspeți, având minte nouă, proaspătă, cu care să înțelegem noul vieții. Și în felul acesta ne creăm și recreăm încontinuu. Pentru că odată începută cunoașterea de sine, aceasta merge la infinit. Nu știu dacă este destul de clar?

Î: De ce merge la infinit?

IC: Pentru că nu există stagnare nicăieri în Univers. Nici Dumnezeu nu este ceva static. El este într-o continuă îndumnezeire, într-o continuă perfecționare.

Î: De ce această stare de cercetare spirituală, de căutare, este contagioasă pentru unii, iar pentru alții nu?

IC: Este contagioasă pentru aceia care înțeleg că sunt condiționați de viață și atunci trec prin viață văzând iluzia vieții, adică toată viața pentru ei este o iluzie. Nu este o realitate. Ca să întâlnim realitatea noi trebuie să fim oameni întregi și doar așa putem înțelege întregul Vieții sau pe Dumnezeu. Noi suntem Divinitate și am venit pe Pământ ca să ne descoperim natura noastră divină, pentru că toți oamenii au aceeași natură divină. Asta înseamnă perfecțiune. Însă, atunci când am intrat în materie, când suntem una cu materia, cu corpul fizic, și

suntem programați de societate, nu vedem decât prin ochelarii societății. Ori, când se sparge acest egou noi ne dăm seama de natura noastră divină care se manifestă ca iubire. Și toată condiționarea este transformată prin natura noastră divină. Adică, iubirea, care se manifestă în clipa când înțelegem rostul venirii pe Pământ, ne transformă, ne curăță de acumulările din vieți anterioare. Acesta este procesul de evoluție care nu se termină niciodată. Odată început nu se termină niciodată.

Î: V-am auzit vorbind de natura noastră divină în opoziție cu egoul, ca o natură alterată. Dar cine suntem noi cu adevărat?

IC: Suntem cu adevărat natura noastră divină. Natura noastră nu este decât divinitate, adică suntem una cu Tatăl, așa cum afirmă și Iisus Hristos. Și Tatăl care este Dumnezeu înseamnă iubire.

Dacă iei o bucată de piatră și o fărâmițezi, fiecare particulă din piatră, fiecare grăunte de piatră are însușirile pietrei. Așa suntem și noi. Noi suntem o parte din Divinitate, adică o parte din Corpul Divin. Și fiind o parte din Corpul Divin noi avem însușirile Divinului. Și ca să ne descoperim natura noastră divină vedem ce nu suntem cu adevărat. Adică ce nu suntem? Nu suntem cei care cunosc doar mintal, care funcționează cu totul la nivelul acestui fragment sau minte. Noi trăim încontinuu în iluzie. Viața așa cum o vedem noi este ireală.

Î: Cum se face că percepem doar ruptura de Divinitate? Mai tot timpul vieții noastre ne simțim separați, iar conflictele apar în viața noastră.

IC: Asta este iluzia, pentru că noi credem că suntem separați de viață, dar în tot universul nu este decât o singură energie, care înseamnă Dumnezeu.

Î: *Dar pare atât de vie această ruptură...*

IC: Da, pentru că în experiența umană suntem mai puțin decât Întregul noi ne socotim separați. Dar nu suntem niciodată separați.

Î: *Atunci această iluzie este creată de egou?*

IC: Da, de egou.

Î: *Și pornind de aici, ce este egoul? Și cum se formează?*

IC: Se formează odată cu ideea *eu sunt corpul*. Am dat importanță corpului. Dar corpul nu este realitate. Corpul are un început și are un sfârșit. Sau ce mai sunt eu? Sunt serviciul pe care-l am. Sunt banii pe care îi am. Toată puterea mea se sprijină pe ce sunt, pe ce cunosc și posed. Vedeți? Și toate acestea sunt trecătoare. Dar Viața ne arată că toate aceste posesiuni, cu care ne identificăm, la un moment dat pot să ne fie luate. Corpul poate să ajungă sclerozat, nu mai știi nici cum te cheamă, sau banii îți sunt luați, așa cum a venit regimul comunist și ți-a luat toată averea, adică totul trece.

Însă, de noi nu scăpăm niciodată. Adică, de această stare de *a fi*. Pentru că, în fond, cine suntem? Cum ne descoperim noi? **Cum descoperim acest ceva care este încontinuu în noi? Prin starea de a fi.** Eu sunt Acela Ce Sunt. Nimic altceva decât Acela Ce Sunt. Cu Acela Ce Sunt mă întâlnesc în starea de *a fi*. Acum și aici. Pe o clipă.

Când suntem în starea de *a fi, acum și aici*, în clipa aceasta suntem unitate și suntem una cu Întregul pentru că mintea tace. Și atunci, în starea asta de *a fi*, zice Dumnezeu: *Eu sunt tu și tu ești Eu. Pentru că în starea de a fi intru în viața voastră.* În Noua Evanghelie, trilogia *Conversații cu Dumnezeu*, afirmă: *Cel mai greu lucru de realizat este de a renunța la ceea ce credeți*

voi că sunteți. Și cel mai ușor lucru este doar să fiți. Și starea de a fi nu cere nici măcar voință, ci doar acceptare. Și în clipa când acceptați, Eu intru în viața voastră.

Adică, în starea de *a fi* este o tăcere totală și nu așteptăm nimic, iar aceasta ne conduce la spargerea egoului. *A fi, a fi, a fi* mereu. Înseamnă că egoul își pierde însemnătatea prin *a fi*. Pentru că egoul aleargă în trecut și în viitor. Pe ce aleargă? Pe acumulările noastre memoriale. Minte noastră este o minte haotică care aleargă și se hrănește din trecut și din viitor. În prezent nu poate să stea. Egoul, care este minte condiționată, nu poate să stea în prezent.

Î: *Atunci, egoul este o abstractizare?*

IC: Totul este ireal. Este iluzie. Trăim această viață, o viață de iluzii, de nenumărate iluzii. Și ca să ajungem la realitate realizăm această stare de *a fi* acum, acum, acum.

Și Dumnezeu a făcut experiența asta. Ce spune acolo (în cartea CCD)? *La început nu eram decât Eu. Peste tot, o singură energie. Nu se întâmpla nimic fiindcă nu aveam un punct de sprijin în afară pentru a-Mi vedea măreția. Punctul de sprijin era în interiorul Meu pentru că Eu sunt - Nu Sunt. Așa funcționează Dumnezeu: Sunt - Nu Sunt. Nu este ceva static.*

Î: *Doar în interior era.*

IC: În interior. *Și atunci dintr-un punct mai mic decât punctul de la sfârșitul frazei, un punct alcătuit din energie, am creat universul fizic. Ceea ce savanții voștri numesc Big-Bang-ul, care este în continuă expansiune. Ceea ce se mărește nu este separat de ceea ce a fost punctul de început. Toată creația a fost în punctul acela. M-am împărțit pe Mine în infinite particule și v-am trimis în materie și v-am dat uitarea ca voi să vă aduceți*